

RHYS BOWEN

HET
KIND UIT
TOSCANE

Karakter Uitgevers B.V.

1

Hugo

December 1944

Hij ging dood, zoveel was wel duidelijk. Hugo Langley probeerde dit feit zonder emoties te analyseren. De linkervleugel van de Blenheim-bommenwerper stond in brand, vlammen likten aan de cockpit. Achter hem was zijn navigator, kapitein-vlieger Phipps, over zijn instrumenten in elkaar gezakt. Er sijpelde vanaf zijn helm een straaltje bloed over zijn slaap. Gunner Blackburn was al dood, achter in het wapenruim neergeschoten door de eerste aanvalsgolf Messerschmitts. Hugo wist eigenlijk niet of hij zelf was geraakt. De adrenaline gierde nog altijd zo hevig door zijn lijf dat hij er geen zinnig woord over kon zeggen. Hij staaarde omlaag naar zijn met bloed gevlekte broek en vroeg zich af of het bloed van hemzelf was of van Phipps.

‘Verduiveld,’ mompelde hij. Hij had niet gewild dat het zo eindigde, al zo gauw. Hij had zich erop verheugd om ooit Langley Hall en de titel te erven, om in de omgeving te genieten van zijn status als landheer Sir Hugo Langley. Hij dacht even aan zijn vrouw en zoon, en merkte dat hun beeld weinig emoties opriep. Ze zou het prima

redden zonder hem. Ze zou bij de oude man op de Hall kunnen blijven wonen tot ze iets anders had gevonden, wat ze ongetwijfeld zou doen. Zijn zoon, dat vreemde, rustige jongetje, was te jong om zich hem te kunnen herinneren. Ze zouden hem als een held beschouwen, terwijl hij in werkelijkheid een verdomde idioot was, een makkelijke prooi. Ze hadden nooit voor een missie de lucht in gestuurd mogen worden. Iedereen wist dat de Blenheims verouderd waren, en langzamer dan de vijandelijke vliegtuigen. En om vanaf zijn basis buiten Rome naar het noorden te vliegen en zijn doelwitte bij de spoorwegemplacementen van Milaan te bereiken, zou hij honderdvijftig kilometer over door Duitsland bezet grondgebied moeten vliegen.

Hij probeerde de situatie rationeel te benaderen. Hij kon niet meer met de Bleinheim naar de basis terugkeren, ook al lukte het hem om de oude kist te keren, wat niet waarschijnlijk was met een lamme vleugel en een brandende motor. Maar hij was beslist niet van plan om te blijven zitten en als een gebraden kip in vlammen op te gaan. Hij wierp een blik door de voorruit en probeerde een beeld te krijgen van het terrein onder zich, maar hij kon niets zien. Het was een pikdonkere nacht. Boven hem een pak wolken. Geen maan. Geen sterren. Onder hem geen lichtje te zien. Maar er was ook geen spoor van vijandelijke vliegtuigen, tenzij ze hem nog steeds stiekem in het vizier hielden. Hij veronderstelde dat ze tot de conclusie waren gekomen dat het toch met hem gedaan was en dat ze zich met hem niet meer bezig hoefden te houden. Afgaand op hun laatste bekende positie schatte hij dat Toscane nu al ver achter hem moest liggen. Misschien was hij zelfs al ten noorden van Pisa en boven gebied dat nog in handen was van de Duitsers. Bergachtig, woest land. Misschien kon hij zich verschuilen en veilig de kust bereiken, als hij tenminste op de een of andere manier de parachute open kon krijgen zonder dat die in brand vloog. Het was in elk geval het risico waard. Hij wrikte de glazen koepel van de cockpit open. De grendel

liet los, maar de koepel gaf geen krimp. Even ging er puur afgrijzen door hem heen: dat hij daar in de val zou zitten en langzaam zou worden geroosterd of in een vuurbal ter aarde zou storten, wat zich ook maar als eerste voordeed. Hij duwde er uit alle macht tegen en voelde dat de glazen koepel eindelijk meegaf en naar achteren schoof. Onmiddellijk begonnen de vlammen aan hem te likken.

‘Schiet op, toe dan,’ spoorde hij zichzelf aan. Hij keek even achterom naar Phipps. ‘Sorry, kerel,’ zei hij, ‘maar ik kan je niet meenemen.’ Zijn vingers, gestoken in dikke leren handschoenen, wilden niet meewerken toen hij zijn pilotenhelm met de eraan gekoppelde zuurstoftoevoer afzette. Onmiddellijk leek het moeilijker om adem te halen, maar zo hoog vloog hij niet en het kon ook gewoon paniek zijn geweest. Hij pakte zijn parachute en probeerde die om te doen. Hij had het gevoel alsof hij verstart was in de tijd, alsof het leven tot slow motion was vertraagd. Uiteindelijk voelde hij het harnas dichtklikken. Terwijl hij zijn best deed om kalm te blijven probeerde hij te gaan staan, en er ging een pijnscheut door zijn linkerbeen. Verdomme. Hij was dus toch geraakt. Weinig kans dat hij nu kon wegvlugten en zich kon verschuilen. Maar nog altijd beter dan levend verbranden of met vliegtuig en al neerstorten. Met een beetje geluk kwam hij in gebied terecht waar de Duitsers het niet meer voor het zeggen hadden. Ze waren teruggedrongen tot wat ze de Gotenstellung noemden, een linie die zich even ten noorden van Pisa over het schiereiland uitstreckte, en de Italianen waren niet langer hun bondgenoten. Hugo had ooit in Italië gewoond en hij betwijfelde of de gewone mensen ooit voor een oorlog of pro-Duits waren geweest.

Hij hees zichzelf zo ver omhoog dat hij op de goede vleugel kon kruipen, buiten bereik van de vlammen, en klemde zich uit alle macht vast toen de wind op hem in beukte. Hij aarzelde nog steeds, stelde zich voor dat er ergens toch nog een Messerschmitt op de loer lag die hem zou neerschieten zodra hij aan zijn parachute omlaag zweefde. Hij spitste zijn oren, maar hoorde niet de typische dreun

van een vijandelijk gevechtsvliegtuig, alleen de zware brom van zijn eigen rechtermotor; de linker was ermee opgehouden. Hij probeerde zich die korte parachute-oefensessie van lang geleden voor de geest te halen: hoe hij zichzelf moest lanceren en hoeveel seconden hij moest tellen voordat hij aan het koord mocht trekken, zodat de chute niet in het vliegtuig verstrikt raakte. Zijn hoofd was een hope-loze chaos.

Hij haalde diep adem en gooide zich toen van het vliegtuig. Een paar seconden lang voelde hij hoe hij in een vrije val omlaag suisde. Toen trok hij aan het koord en voelde de schok toen de parachute zich openvouwde. De afdaling leek een eeuwigheid te duren. Ergens boven hem hoorde hij de zware knal van een explosie toen de brandstoftank van zijn vliegtuig ontplofte. Hij zag de Blenheim langs hem omlaag tollen. Hij zag niet dat het toestel feitelijk neerstortte, maar hoorde de klap. En toen werd hij zich bewust van de donkere, heuvelachtige silhouetten om hem heen, de grond die op hem toe snelde. Opnieuw probeerde hij zich die korte ogenblikken van de parachutetraining te herinneren. Zich schrap zetten? Rollen? Het terrein leek afschuwelijk snel dichterbij te komen. Misschien had de parachute zich niet helemaal geopend. Misschien was hij in het vuur beschadigd geraakt. Hij keek omhoog en zag de vage, bleke cirkel boven hem zweven. Hij leek nog helemaal intact. Toen keek hij omlaag en probeerde in te schatten hoe het terrein onder hem eruitzag. Hij kon nog net de vorm van het landschap onderscheiden, de contouren van heuvels, waarvan enkele nu op gelijke hoogte met hem waren. En bomen. Heel veel bomen.

Aan de oostelijke hemel gloorde een vaag streepje van de dageraad, waar de donkere silhouetten van de heuvels zich tegen aftekenden. Geen spoor van huizen of een dorp. Dat was tenminste goed nieuws. Dan was het niet waarschijnlijk dat hij in de gaten werd gehouden of onmiddellijk gevangen zou worden genomen. Maar het was wel heel waarschijnlijk dat hij verstrikt zou raken in

de takken van een boom, hulpeloos bungelend tot hij werd gevonden. Hij hoorde zijn hart in zijn borst bonzen. De nacht was zo stil dat hij bijna geloofde dat het geluid kilometers ver te horen was en iedere vroege vogel zou alarmeren.

Maar toen, terwijl hij verder omlaag zweefde, hoorde hij geluiden: het ruisen van de wind door dode bladeren, het kraken van een tak en in de verte het blaffen van een hond. Er waren dus wel mensen in de buurt. En als het boeren waren, zouden ze bij het krieken van de dag opstaan. De laatste seconden van zijn afdaling leken wel een eeuwigheid te duren. Hij voelde zich hulpeloos en afschuwelijk overgeleverd, stelde zich voor dat daarbeneden Duitse soldaten stonden, naast hun voertuigen, het geweer op hem gericht, wachtend tot hij binnen schootsafstand was.

Nu kon hij de vormen onderscheiden: links van hem een soort steile rotsmassa die boven het vriendelijkere landschap uittorende. En bomen, kale bomen die de heuveltoppen bedekten, en daaronder nog meer bomen, in regelmatige, ordelijke rijen. Maar nergens open terrein. Nergens een plek waar hij een zachte landing kon maken. Zoveel maakt het ook niet uit, dacht hij grimmig. Hij was toch niet handig genoeg om de parachute naar een plek te sturen waar hij hem hebben wilde.

De grond kwam nu razendsnel op hem af. Hij zag de rijen bomen die zich verderop heuvelopwaarts uitstrekten. Het waren kleine, sierlijke bomen, nog vol in blad en duidelijk gecultiveerd. Een boomgaard of zo, met tussen de bomenrijen ruimte om te landen, als hij zich er tenminste naartoe kon manoeuvreren. Hij zoog een flinke teug kille lucht op. Takken zwiepten tegen hem aan, sloegen hem uit koers. Zijn voeten raakten de grond. Zijn benen knakten onder hem dubbel en hij werd naar voren meegesleurd.

‘Maak die chute los, idioot!’ schreeuwde hij tegen zichzelf. Hij hanneste met de harnasgesp, terwijl zijn gezicht tegen de bevroren grond stuiterde. En toen bleef de parachute zeker ergens achter ha-

ken. Hij lag stil, rook de leemachtige grond tegen zijn wang. Hij probeerde zich te bewegen en op te staan, maar een verschroeiende pijn schoot vanuit zijn been door hem heen. Voor hij bewusteloos raakte, was het laatste wat hij hoorde het lied van een vogel die de dageraad begroette.